

SLŪJBA SPÂNTŪLVI

CVDIOS

GHERĂSII

DE LĂ IORDAN



LĂ DECERNIA MARE

Sfântul Cuvios Gherasim de la Iordan cade tot timpul în perioada Triodului putând cădea între vinerea din prima săptămână a Triodului (când Sfintele Paști se serbează la 8 mai) și joiă săptămâni a treia din Postul Mare (când Sfintele Paști se serbează la 4 aprilie).

A se vedea învățătura de tipic din Triod pentru această perioadă.

După obișnuitul Psalm se cântă: Fericit bărbatul..., starea întâi.

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 8.

Glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te cămara...



Bucură-te preadrepte canonule al pustni-
ceștilor nevoițe cu
adevărat, că crucea
luând pe umeri și lui

Hristos urmând, la Iordan, Părinte, depărtatu-te-ai; în care săltările trupului ai călcat și luminat-ai cu virtuțile sufletul și spre dorul cel dumnezeiesc l-ai întraripat. Pentru aceasta prăznuirea ta precinstită săvârșind, cerem, o, Gherasime, să aflăm dumnezeiasca iubire de oameni a lui Hristos, pe Care roagă-L să dea sufletelor noastre mare milă *(de două ori)*.

Cărbune cu foc, ca un purtător de lumină, ești dumnezeieștii turmei tale, fericite, că'mpreunatu-te-ai cu Duhul, Gherasime, strălucind sufletele celor ce vin la tine, preacuvioase; către lumină călăuzindu-i, la cea ne'nserată, bunule, și cărbunii pustiei, de sus rourându-te cu harul dumnezeiesc. Pentru aceasta și

cununa biruinței, părinte, ți-a dat Solitorul dumnezeieștii dreptăți, Hristos, pe Carele roagă-l să dea sufletelor noastre mare milă.

Scară ce suie până la cer cu-ata petrecere, Gherasime, limpede te-ai arătat, prin care la înălțime ai suit și a petrece cu Stăpânul Hristos, fericite, te-ai învrednicit. Mentea strălucindu-ți-o cu strălucirile de acolo, și cu razele Lui luminându-te, strălucirea cea deopotrivă cu îngerii ți-a dăruit. Căruia și acum înainte șezând, roagă-L, Cuvioase, ca cei ce săvârșesc dumnezeiască și preacinstită pomenirea ta, cu tine să stea de față și lumii să se dăruiască mare milă.

Alte stihiri.

Glasul al 8-lea:

Podobie : *O, preaslăvită minune...*

Părinte, de-Dumnezeu-gânditorule Gherasime, întrari-pându-ți mintea către Dumnezeu prin credință, de nestatornicia amestecării lumești te-ai scârbit; și, crucea ta luându-o, Atoatevăzătorului ai urmat, trupul cel cu anevoie de strunit prin nevoițele pustniciei cugetului robindu-l, cu puterea Dumnezeiescului Duh.

Cuvioase Părinte Gherasime, pururi în locuri pustii, și în peșteri, și în munți, cu credință petrecând, pe Dumnezeu căutatu-L-ai; și pe Acesta găsitu-l-ai, precum ai dorit cu suflet neîntors, întărindu-te cu suișurile cele bune în toată vremea, cetele monahilor le-a adus lui Hristos mântuite.

Toată viața ai petrecut în multă liniște, și în plâns, și în lacrimi, monahilor îndemnător prin credință făcându-te, cu neagonisirea împodobindu-te și cu'nfrânarea înfrumusețându-te, străin și călător pe pământ arătându-te; pentru aceasta ai aflat desfătarea bunătăților, de-Dumnezeu-fericite.

Ea un soare mult-luminos cu lumina virtuților și cu lucirile minunilor aflându-te, Gherasime, prin pustie ai trecut; și cu fiarele împreună petrecând, acestora le-ai poruncit a sluji ție. Cât e de minunat Domnul Dumnezeu, Cel ce fiarele acum ca pe niște cuvântătoare pământenilor le-a supus lămurit.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Cuvioase părinte, preafericite Gherasime, de vederea Prea-sfântului Duh cuprinzându-te, preaînțelept cele de aici ca pe

niște trecătoare le-ai părăsit, și Crucea ta pe umeri ridicând, Celui ce te-a chemat fierbinte urmat-ai, lui Hristos, spre ceruri cu preastrălucite aripile virtuților zburând, pururea-lăudate. Roagă-te, dar, neîncetat lui Hristos pentru cei ce cu credință săvârșesc preasfântă adormirea ta.

Și acum..., **Dogmatica**

Proorocul David, cel ce pentru tine dumnezeiesc părinte, cu dulce cântare despre tine mai dinainte a glăsuț, către Cel ce a făcut ție măririi: A stat Împărăteasa aproape, de-a dreapta Ta. Că pe tine, Maică, pricinuitoare a Vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din tine a Se face om a binevoit, ca iarăși să zidească chipul Său cel stricat prin patimi; și oaia cea rătăcită, pierdută prin munți, aflând-o, pe umeri ridicând-o, la Tatăl să o aducă și, după voia Sa, cu puterile cerești să o unească, Născătoare de Dumnezeu; și lumea să o mântuiască Hristos, Cel ce are mare și bogată milă.

VOHOD

LUMINĂ LINĂ...

Prochimenul zilei

PAREMIILE:

Din *Înțelepciunea lui Solomon*,
citire:

(3: 1-9)

Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu și nu se va atinge de ele chinul. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuți că au murit și ieșirea lor din această lume s-a socotit pedeapsire și plecarea lor de la noi, sfărâmare, iar ei sunt în pace. Că de ar fi pedepsiți în fața oamenilor, nădejdea lor este plină de nemurire. Și puțin fiind pedepsiți, cu mari binefaceri vor fi dăruiți, că Dumnezeu i-a ispitit pe dânșii și i-a aflat vrednici de El. Ca pe aur în topitoare i-a lămurit și ca pe o jertfă de ardere de tot i-a primit. Și în vremea cercetării lor vor străluci și ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor neamuri și vor stăpâni popoare și va împărăți peste dânșii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre El vor înțelege adevărul și credincioșii vor petrece în dragoste cu Dânsul. Că har și milă este întru cuvioșii Lui și cercetare întru aleșii Lui.

Din *Înțelepciunea lui Solomon*,
citire:

(5: 15-24, 6: 1-3)

Dreptii în veac vor fi vii, și de la Domnul este plata lor, și purtarea de grijă pentru dânșii este de la Cel preainalt. Pentru aceasta vor lua împărăția podoabei și stema frumuseții din mâna Domnului; căci cu dreapta Sa îi va acoperi și cu brațul Său îi va apăra. Lua-va râvna Lui drept armă și va întrarma

făptura spre izbânda asupra vrăjmașilor. Îmbrăca-Se-va în platoșa dreptății și-și va pune drept coif judecata cea nefățarnică. Lua-va drept pavază bine întărită sfințenia, va ascuți mânia cumplită drept sabie și împreună cu Dânsul lumea va da război împotriva celor fără de minte. Porni-se-vor bine-ochite săgețile fulgerelor și, ca dintr-un arc bine-încordat al norilor, la țintă vor lovi. Și din mânia lui, ca o praștie, va azvârli noian de grindină. Întărâta-se-va asupra lor apa mării și râurile îi vor îneca vijelios. Va sta împotriva lor Duhul puterii dumnezeiești și ca un vifor îi va vântura pe ei, și fărădelegea va pustii tot pământul și răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Auziți, dar, împărați, și înțelegeți; luați învățătură, judecători ai marginilor pământului. Luați aminte, cei ce stăpâniți mulțimi și cei ce vă trușiți cu ocârmuirea mulțimii neamurilor, că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea și puterea de la Cel preaînalt.

Din Înțelepciunea lui Solomon,
citire:

(4: 7-15)

Dreptul, de va ajunge să se sfârșească, întru odihnă va fi. Că bătrânețile sunt cinstite, nu cele de mulți ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor, ci căruntețile sunt înțelepciunea oamenilor, iar vârsta bătrâneților, viața nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu făcându-se, l-a iubit și fiindcă viețuia între păcătoși, a fost mutat. Răpitu-s-a, ca să nu schimbe răutatea mintea lui sau

viclenia să înșele sufletul lui. Că râvna răutății întunecă cele bune și neînfrânarea poftii schimbă gândul cel fără de răutate. Desăvârșindu-se în scurt timp, dreptul a plinit ani îndelungați; că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceasta Dumnezeu S-a grăbit a-l scoate din mijlocul răutății. Iar popoarele au văzut și nu au cunoscut, nici nu au pus în gând una ca aceasta. Că har și milă este întru cuviosii Lui și cercetare întru aleșii Lui.

LĂ LITIE

Idiomela

Glasul al 2-lea:

Loc de nevoință al pustnicilor întocmind la Iordan, părinte Gherasim, roade de bună-cinstire întru el arătând, cu tărie vindeci printr-însele neputințele patimilor. Că leul l-ai îmblânzit și pe fratele din morți l-ai sculat. Pentru aceasta către el să strigăm: Bucură-te, al pustnicilor învățător și al celor din lume slavă. Bucură-te păzitorul Iordanului și al lavrei tale laudă.

Asemenea.

Cuvioase Părinte, de prunc cu frica lui Dumnezeu deprinzându-te, organ te-ai făcut al Sfântului Duh. Și de la El luând lucrarea minunilor, i-ai înduplecat pe oameni să disprețuiască cele plăcute. Iar

acum cu Dumnezeiasca Lumină mai curat strălucindu-te, luminează și cugetele noastre, părinte Gherasime.

Asemenea.

Cuvioase Părinte, ca pe o cetate a Dumnezeului celui viu au veselit sfințit sufletul tău, pornirile Râului, ale Apei despărțirii, ale Celui ce a trecut Iordanul și tuturor marginilor a plinit cuvântul buneii-cinstiri, Hristos Dumnezeu. Pe Care roagă-L, preafericite Gherasime, să mântuiască sufletele noastre.

Glasul al 4-lea:

Cuvioase preafericite Gherasime, sălaş făcându-te al nevoinței și lui Dumnezeu bineplăcând, mare cu adevărat ai fost între cuvioșii părinți. Pentru aceasta minunat te-ai făcut de la Dumnezeu și de la oameni slavă ai aflat; leul te-a cinstit, cele ale firii lepădându-le, iar noi ție cântare aducând, neîncetat strigăm: Doamne, Cel ce ai făcut minunați pe cuvioșii Tăi, cu rugăciunile lor miluiește-ne pe noi.

Glasul 1:

Cuvioase Părinte, de Dumnezeu-purtătorule Gherasime, în chip mare te-ai luptat în viața cea trecătoare cu cântări și

cu posturi și privegheri. Și întru liniștire viața săvârșind, organ te-ai făcut al Sfântului Duh, de la El luând lucrarea minunilor. Și acum în ceruri cu cetele îngerilor fiind de față, neîncetat roagă-te pentru cei ce cu credință și dragoste săvârșesc cinstită pomenirea ta.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cuvioase Părinte, de Dumnezeu-purtătorule Gherasime, lauda cuvioșilor, podoaba nevoitorilor, din pruncie cărarea virtuții alegând, către culmea acesteia ai alergat, ca un înger pe pământ viețuind. Pentru aceasta în ceruri cu cei netrupești împreună veselindu-te, ca cela ce viața lor în trup o ai urmat întocmai, neîncetat cu dâșii roagă pe Hristos Dumnezeu să ne izbăvească pe noi de vrăjmașii văzuți și nevăzuți și să mântuiască sufletele noastre.

Și acum...,

Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieții; ție ne rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu Sfinții Apostoli, să se miluiască sufletele noastre.

LĂ STIHODĂNĂ

Stihirile

Glasul al 2-lea:*Podobie: Când de pe lemn ...*

Lumea părăsind și patria, Sfinte, la Iordan pustnicit-ai și mintea ți-ai păzit, nicicum tulburându-se și zbuciumându-se de tulburările și întreitele valuri ale vieții, ci întinzându-se și sus privind, cu dor către Stăpânul cel de sus, către Făcătorul de bine al tuturor, vrednicule de fericire Gherasime.

Stih: *Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte (Ps. 111, 1).*

Afară de tulburarea lumii, Părinte, petrecându-ți viața, slobod de patimi te-ai făcut, cu harul fiind păzit, și oștirile dracilor prin nevoiță încordată și cu dumnezeieștile fulgerări nimicindu-le, bucurându-te cu Îngerii dănțuiești, a căroră viață ai dobândit-o, împrejurul Împăratului a toate și împrejurul Domnului.

Stih: *Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui (Psalm 115, 6).*

Viețuit-ai afară de lume și de trup, mai presus de toate cele văzute, ca unul ce la slava nevăzută cugetai și îți închipuiai

slava cortului celui ceresc și frumusețea cea de nepriceput. De care acum îndestulându-te, pe Hristos roagă-L să mântuiască pe robii tăi, care cu credință te cinstesc pe tine.

Slavă..., **glasul al 3-lea:**

Praznic cinstit și luminos al de-Dumnezeu-gânditorului Gherasim nouă ne-a răsărit. A cărui mireasmă a luptelor duhovnicești, care înmiresmează sufletele credincioșilor, în vremea înfrânării, la duhovnicești lupte minunat îndeamnă. Către el, dar, să strigăm: Preasfinte părinte, învrednicește-ne pe noi cu lesniciune să săvârșim alergarea postului și la veselia veșnică să ajungem, cu rugăciunile tale către Domnul.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Născătoare de Dumnezeu, apărătoarea tuturor celor ce au trebuință, la tine îndrăznim, întru tine ne lăudăm, în tine toată nădejdea noastră este. Solește Celui născut din tine pentru netrebnicii robii tăi.

Acum slobozește..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., și Tatăl nostru...,

TROPARUL

Glasul al 4-lea:

Podobie: *Degrab ne întâmpină...*

Cu tărie, Gherasime, te-ai nevoit la Iordan,* și arșița ai purtat cu răbdare, înțeleptule, și toată reaua-pătimire.* Leul s-a supus ție și adusu-ți-a apă,* fratele mort sculat-ai cu minune, Părinte;* ci la Hristos solește să se mântuiască sufletele noastre.*

ALT TROPAR al Cuviosului*(din Minei)*

glasul al 8-lea:

Cel ce ai fost întru postiri, ca unul fără de trup, întru privegheri puternic, și întru rugăciuni neîncetate, și întru toate trează ai avut inima, purtătorule de Dumnezeu, Părinte Gherasim. Cu viețuirea ta ai minunat pe îngeri, și taberele demonilor le-ai izgonit, și veselești pe cei credincioși, fericite, unde ți s-a plecat ție fiara. Pentru aceasta, având îndrăznire către Domnul, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă... Și acum..., **a Născătoarei pe același glas:**

Acum slobozește..., **și celelalte...**

Dacă se face binecuvântarea pâinilor
Troparul Sfântului (de 2 ori sau amândouă o dată) și Născătoare de

Dumnezeu *(o dată).***LA ȚTRENIE**

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul Cuviosului (de două ori sau amândouă o dată), Slavă..., Și acum..., troparul Născătoarei de Dumnezeu – al Învierii.

După prima catismă,

Sedealna întâi,

Glasul al 4-lea:



ulburările lumii părăsind și Crucea ta pe umeri luând, cu totul te-ai adus pe sine Domnului tău și, afară de trup și de lume făcându-te, al Sfântul Duh, Părinte, împreună-petrecător făcutu-te-ai. Drept care și spre râvnă ai ridicat popoarele, cetățile le-ai deșertat și pustiile le-ai făcut cetăți, de-Dumnezeu-purtătorule Părintele nostru. Roagă-te lui Hristos, Dumnezeu, să dăruiască iertare greșelilor celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., **glasul al 5-lea:**

Podobie: *Pe Cuvântul...*

Pe nevoitorul Domnului cu cântări să îl cinstim, ca pe cel ce a omorât toate năvălirile patimilor prin înfrânare și răbdare tare cu adevărat, și a rușinat foarte pe vrăjmașul împotriva-luptător și toate înălțările lui, și acum se roagă Domnului să se miluiască sufletele noastre.

Și acum..., **a Născătoarei:**

În multe feluri, Fecioară, pe Hristos am mâniat, cu cugetul și cuvântul, cu lucrurile și faptele, și mă tem de înfricoșătorul divan de judecată cel de acolo. Ci grabnic întâmpinând, izbăvește-mă din cele cumplite, cu cea de maică solirea ta și îndrăznirea la Dumnezeu, pe mine, rugătorul tău, Născătoare de Dumnezeu.

După a doua catismă, sedeauna a doua,

Glasul al 4-lea:

Podobie: *Spăimântau-s-a Iosif...*

Sărăcia lui Iisus cu bună-cucernicie dorind, bogăția cea stricăcioasă ai lăsat și slava cea trecătoare, înțelepte, și crucea pe umerii tăi ridicând, pe cărarea cea strâmtă, bucurându-te, ai umblat, călcând plăcerile, cele ale

trupului, prin înfrânare, Cuvioase, și toată reaua-pățimire, și casnic te-ai arătat Ziditorului tău. Pentru care ești întru îndrăzneală, cuvioase părinte Gherasime.

Slavă..., **glasul 1:**

Podobie: *Mormântul Tău, Mântuitorule...*

Împodobit-ai sufletul cu lucrarea virtuților, Gherasime înțelepte, viețuind cu cuvioșie, ca un blând și ca un fără-de-răutate și păstor preaadevărat, mergând după legea Domnului. Pe Care roagă-L de toată nevoia să izbăvească pe cei ce cu dragoste te laudă pe tine.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Fecioară cu adevărat înainte de naștere, Fecioară, Fecioară cu adevărat în naștere, Fecioară, Fecioară Pururea-fecioară după naștere ai rămas, și Fecioară pe tine te mărturisim, Fecioară, și nădăjduim prin tine, Fecioară, a ne mântui, Doamnă Pururea-Fecioară.

Polieleu: Robii Domnului...

MĂRIMIRILE

Glasul 1:

Stih 1: *Ășteptând am așteptat pe Domnul și El a căutat spre mine și a auzit rugăciunea mea. (Ps. 39: 1-2)*

Mărimu-te pe tine, Sfinte Cuvioase Părinte Gherasim, și cinstim sfântă prăznuirea ta, povățuitorule al călugărilor și împreună vorbitorule cu îngerii.

Stih 2: *Genunchii mei au slăbit de post și trupul meu s-a istovit din lipsa untdelemnului. (Ps. 108: 23)*

Stih 3: *Pentru cuvintele buzelor Tale, eu am păzit căi aspre. (Ps. 16: 4)*

Stih 4: *Schimbat-ai plângerea mea întru bucurie, rupt-ai sacul meu și m-ai încins cu veselie. (Ps. 29: 11)*

Veniți, toate cetele călugărilor, să laudăm pe Cuviosul Gherasim, pe mult nevoitorul, zicând: pe lauda Iordanului.

Stih 5: *Să știți că minunat a făcut Domnul pe cel cuvios al Său. (Ps. 4: 3)*

Stih 6: *Cântați Domnului cei cuvioși ai Lui și laudați pomenirea sfințeniei Lui. (Ps. 29: 4)*

Slavă..., **glasul 1:**

Slavă Ție, Treime Sfântă: Părinte, Cuvinte și Duhule Sfinte, zicând: Slavă Ție, Dumnezeuule.

Și acum..., **același glas:**

Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine, zicând: Și prin tine cu noi.

Ăliluia, aliluia, aliluia, slavă Ție, Dumnezeuule (de trei ori)!

**După Polieleu, Sedealna.
Glasul al 8-lea:**

Podobie: *Pe Înțelepciunea și Cuvântul...*

Ostenelile tale și luptele,* cu ochii minții, Părinte, văzându-le,* ne umplem sufletele cu zdrobirea de inimă* și cu cântări cuvioase spre slava și lauda* Ziditorului lumii cu dragoste ne pornim,* pe tine, fericite Gherasime, cu toții* cu râvnă cinstindu-te* și din suflet rugându-te,* ca pe omul lui Dumnezeu:* Roagă pe Hristos Dumnezeu* să dăruiască iertare greșelilor* celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta. Slavă...,

Luminându-te cu lumina cea neapropiată, ca o stea ai strălucit la Iordan, cu învățături luminând cu totul, Gherasime, pe cei ce au suflet neîndoit.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Bucură-te tronul de foc al Împăratului și făclie cu totul de aur a luminii celei dumnezeiești, care luminezi sufletele și cugetele celor ce te laudă pe tine, Fiică Prealăudată.

**Apoi Antifonul 1 al glasului al 4-lea:
Din tinerețile mele...**

Prochimen, glasul al 4-lea:

Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui (*Psalm 115, 6*).

Stih: *Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă (Ps. 115, 3)?*

Toată suflarea...

Evangelhia de la Matei (11: 27-30)

„Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Toate sunt mie de la Tatăl Meu...”
(caută joi în săptămâna a IV-a după Pogorârea Sfântului Duh).

Psalmul 50.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile Cuviosului tău, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Și acum..., a Născătoarei:

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea păcatelor noastre.

Stih: *În*tiluiește-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale curățește fărădelegile noastre. (*Ps. 50, 1-2*)

Și idiomela,
glasul al 6-lea:

Înfrumusețarea sihaștrilor și slava celor din lume, lauda părinților și al celor închiși mare apărător, adunându-ne astăzi, cu cântări de laude să-l laudăm zicând: Bucură-te, stâlpul

pustiei și temelia neclintită, și al lavrei tale laudă. Bucură-te lumina cea preastrălucitoare, cel ce răsăritului întreg strălucești cu minunile. Bucură-te, a celor ce plâng dumnezeiască veselie, și a celor din peșteri călăuzitor și păzitor. Și acum, Gherasime slăvite, nu înceta a te ruga lui Hristos, Dumnezeu, pentru cei ce săvârșesc atotprăznuită pomenirea ta.

Canoanele

Dacă nu va fi în Postul Mare, se pun Canonul Născătoarei de Dumnezeu, cu irmosul pe 6, și Canoanele Cuviosului, pe 8. Iar de va fi în Postul Mare, se lasă Canonul Născătoarei de Dumnezeu și se cântă numai Canoanele Cuviosului, pe 8.

Iar dacă va fi Tricântare la Triod, se pun Canoanele Cuviosului, pe 6, și Tricântarea Triodului, pe 8.

Cântarea a 1-a,

**Canonul Născătoarei de Dumnezeu
glasul 1:
Irmosul:**

Cântare de biruință să cântăm «toți lui Dumnezeu, Celui ce a făcut minunate semne cu braț înalt și a mântuit pe Israel, căci «cu slavă S-a preaslăvit».

Ceea ce ai născut adâncul înțelepciunii, curată, trimite-mi picături de înțelepciune, Izvorule, cel plin de har, ca să slăvesc cu cântări noianul harurilor tale.

Pe tine te laud, prealăudată, pe care te laudă cetele îngerilor, ca pe ceea ce ai născut pe Dumnezeu cel prealăudat, pe Care toată făptura Îl laudă, căci cu slavă S-a preaslăvit.

**Primul Canon al Sfântului
glasul al 6-lea:**

Irmosul:

Pe cel ce cu valul mării a «acoperit oarecând pe «prigonitorul tiran sub pământ «L-au acoperit feciorii celor ce s-«au mântuit; iară noi ca «fecioarele Domnului să cântăm «căci cu slavă S-a preaslăvit.»

Priimește din buze desfrânate cântarea, părinte Gherasim, lauda monahilor, cea adusă din suflet și cu dor; și de patimi tămăduiește-mă, cel ce ai tămăduit piciorul, la Iordan, al leului.

Cu totul din pruncie lui Dumnezeu aducându-te, părinte Gherasim, preafericite, la Iordan te-ai nevoit, la lupte te-ai datat pe sineți, pe ucigașul, slăvite, desăvârșit l-ai călcat.

Cu raza neînserată strălucit fiind, fericite, a Dumnezeiescului Duh, luminezi pe toți cei ce aleargă cu credință și cu dragoste, părinte slăvite. Și pe mine, dar, luminează-mă, Gherasime, cu solirile tale.

A Născătoarei:

Nădejdea celor fără nădejde și apărătoarea cea nerușinată, care ușile cerești mie mi-ai deschis, du-mă la Fiul tău, Stăpână și mântuiește-mă pe mine, ticălosul.

**Al doilea Canon al Sfântului (din
minei)**

glasul al 4-lea:

Irmosul: Cânta-voi Ție, Doamne,...

Ărmă tare având împotriva tuturor măiestriilor celui potrivnic înfrânarea, vitejește să călcăm în picioare toate meșteșugirile lui.

Luminându-ți ochii cei înțelegători ai sufletului tău, cu strălucirea Duhului, purtătorule de Dumnezeu, ai privit prin virtute Lumina cea neapusă.

Slavă...

Lepădând, cu sărăcia, sarcina pământescă a celor prezente, ai străbătut calea sihăstriei, părinte Gherasime, fiind ca unul din cei fără de trup.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Nașterea ta preacurată, ceea ce ești fără prihană, ne-a ridicat pe noi de pe pământ la viețuirea cerească, suindu-ne pe aripile postului în ceruri.

Catavasia: *Deschide-voi gura mea...*

Cântarea a 3-a

Canonul Născătoarei de Dumnezeu
Irmosul:

Să se întărească inima mea «întru voia Ta, Hristoase»
«Dumnezeule, Care ai întărit»
«cerul a doua oară peste ape și ai»
«întemeiat pământul întru ape,
«Atotputernice».

Cerul cel preacurat, locașul împăratului, raiul cel cu adevărat fermecător și cu plăcut miros, nădejdea creștinilor, Născătoarea de Dumnezeu să fie lăudată.

Cu cuvântul ai născut pe Cuvântul, Cel ce cu cuvântul a adus la ființă toată firea cea cuvântătoare împreună cu cea necuvântătoare; Care a izbăvit pe oameni de necuvântare, ceea ce ești preabinecuvântată.

Primul Canon al Sfântului
Irmos

Pe Tine Cel ce ai spânzurat pe «ape tot pământul fără de

«ținere, făptura văzându-Te»
«spânzurat în locul Căpățânii,
«de multă spaimă s-a cuprins,
«strigând: Nu este sfânt afară de
«Tine, Doamne».

Lumea toată te are pe tine, Gherasime, apărător în primejdii, și tot credinciosul te laudă, și tot călugărul te slăvește, și mai cu seamă turma ta, văzând pururea nevoițele tale mai presus de fire.

Stricând cursele aplecării celei împătimate, a patriei vestite, dragostea părinților întru nimic socotind, numai cu Dumnezeu ai locuit, părinte Gherasim, veselia călugărilor.

Caută din cer și vezi adunați pe fii tăi în cinstită lavra ta, care din suflet la tine cad, și cererile lor cu milă plinește-le, părinte slăvite Gherasime.

A Născătoarei:

Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, Maica lui Dumnezeu, mântuiește pe cei ce te laudă de răutatea agarenilor și de tot viforul; ca o bună izbăvește-ne pe noi, robii tăi, ca ceea ce ești ocrotirea noastră.

Al doilea Canon al Sfântului
Irmos: *Arcul celor puternici a slăbit...*

Omorând fiarele patimilor prin post, să ne apropiem de

Hristos prin nepătimire și prin curăție.

Privind pururea către dorirea ce nematerialnică a Domnului, ai nesocotit firea cea trecătoare, părinte cuvioase.

Slavă...

Ăvând totdeauna pe Hristos pe limba ta, părinte Gherasim, ai întărit adevărul cuvintelor tale prin minuni.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cu posturi și cu ostenele împuternicind neputința firii noastre, Fecioară, întărește-o împotriva patimilor.

Catavasia: *Pe ai tăi cântăreți...*

CONDAC, glasul al 4-lea: *(din Minei)*

Podobie: *Cel ce Te-ai înălțat...*

Ăprinzându-te de dorirea celor de sus, asprimea pustiiului Iordanului mai mult decât toate dulcelele lumii ai socotit-o, acolo plecându-se ție fiara cu ascultare până la moarte, cu jale pe mormântul tău s-a sfârșit, într-acest fel preamărindu-te Dumnezeu; pe Care roagă-L pentru noi, părinte Gherasim.

Sedealna,
glasul al 8-lea:

Podobie: *Pentru mărturisirea...*

Vas de bun folos al mântuirii, bogăție nefurată a pocăinței, te-ai arătat, părinte Gherasime. Cu nepătimirea luminându-ți viața ta, pentru fiii tăi ai scos mila, vrednicule de fericire, pe Hristos Dumnezeu roagă-L să se dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., **glasul al 5-lea:**

Podobie: *Pe Cuvântul...*

Înșelăciunea lumii lepădându-o, Crucea Domnului luându-o, pustnicește pe cel viclean l-ai pus la pământ; al pustiei locuitor, al lumii luminător gândit, Gherasime, te-ai arătat; pentru aceasta soleşte Mântuitorului să se miluiască sufletele noastre.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Pentru ce, trândăvindu-te, ticăloase suflete, ai uitat de Stăpânul, Cel ce te miluiește, și poruncile Lui le-ai disprețuit, în desfrânare viața petreci nebunește; Depărtează-te de răutate, Născătoarei de Dumnezeu strigând: Mântuiește-mă degrabă pe mine, sărmanul.

Cântarea a 4-a

Canonul Născătoarei de Dumnezeu
Irmosul:

Cu duhul văzând mai înainte,
«Proorocule Avacum, întrupa-
rea Cuvântului, propovăduit-

«ai grăind: când se vor apropia
«anii, Te vei cunoaște, când va
«veni vremea Te vei arăta. Slavă
«puterii Tale, Doamne!».

Pricina morții oamenilor a fost Eva cu povățuirea șarpelui, curată; iar tu, Fecioară, născând prin cuvânt pe Cuvântul, te-ai arătat mijlocitoare nemuririi și a vieții. Pentru aceasta după vrednicie te laudăm pe tine.

Cu duhul mai dinainte te-au văzut, curată, proorocii: munte, poartă, masă, chivot sfânt, sfeșnic, scaun al vieții, năstrapă și pat, arătându-te pe tine, astfel, Maică a lui Dumnezeu întru închipuiri, a căror plinire o vedem.

Primul Canon al Sfântului Irmosul:

Deșertarea Ta cea dumnezeiască pe Cruce mai'nainte «văzându-o Avacum, spăimântându-se, a strigat: Tu ai tăiat «tăria celor puternici, Bunule, «împreunându-te cu cei din iad «ca un atotputernic».

Se spăimântează toată mintea de luptele tale, o, Părinte, de răbdarea, de strâmtoarea chiliei tale și de zăvorârea cu foame, și cu sete, și cu întristare, cuvioase.

Păzitor, și acoperământ, și loc întărit, și apărător cald al

călugărilor te-a dat Dumnezeu, Gherasime. Păzește de primejdii și acum turma ta, părinte preaminunate.

În ispite și încercări pe robii tăi, care pururea te cheamă pe tine, nu-i trece cu vederea, Cuvioase. Ci ca un milostiv dă tuturor după obicei cele dorite.

A Născătoarei:

Primind în pântecul tău focul Dumnezeirii, Curată, și nearzându-te, de foc, Fecioară, mântuiește-ne. Și ne primește pe noi, și de dumnezeiască viața cea învrednicește-ne.

Al doilea Canon al Sfântului

Irmosul: *Venirea Ta pe pământ, Hristoase Dumnezeule,...*

Semn al milostivirii Tale față de oameni, Hristoase Dumnezeule, dă nouă vremea înfrânării, Mântuitorule; prin care curățești și sfințești sufletele și trupurile robilor Tăi.

Scara faptelor celor bune străbătând-o, înțelepte, te-ai învrednicit de o privire și mai tainică. Pentru aceasta ai și luat har de a vedea mai înainte de vreme cele ce aveau să fie.

Slavă...

Cu sudorile luptelor tale celor dumnezeiești ai udat pustiul cel neroditor și l-ai arătat purtător

de roadă, aducând cu el pe oameni la Hristos.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Ceea ce ești dată ca sprijin al credincioșilor, Fecioară preacurată, de Hristos, Care te-a mărit pe tine, încinge-ne cu putere în vremea înfrânării pe noi, cei ce te laudăm pe tine.

Cântarea a 5-a

**Canonul Născătoarei de Dumnezeu
Irmosul:**

Fă să răsară lumina cea «strălucitoare și cea neapropiată
«nouă, celor ce dis-de-diminează
«alergăm la judecățile poruncilor Tale, Stăpâne, Iubitorule
«de oameni, Hristoase, Dumnezeu nostru».

Ca un chivot cinstit al sfințeniei și ca un scaun sfânt în chip de foc și ca un palat sfințit ai încăput, stăpână, pe Dumnezeu, Atotțiitorul.

Maică, neispită de bărbat, între fecioare și iarăși, tu singură, în chip de negrait, fecioară între maici te-ai arătat, Preacurată; că ai născut pe Dumnezeu, Cel ce schimbă firea.

**Primul Canon al Sfântului
Irmosul:**

Lumina cea neînserată a «dumnezeieștii arătării Tale,

«Hristoase, care s-a făcut spre noi pentru milostivire, Isaia
«văzându-o, de noapte
«mâncând striga: Scula-se-vor
«cei morți, și se vor ridica cei din
«morminte, și toți cei de pe
«pământ se vor bucura.»

Ridicând sfântă casa virtuții, fericitule, și templul preaminunat Maicii lui Hristos, Dumnezeu nostru, și pietre scumpe pe ucenicii tăi adaugă-i lavrei tale străin odor.

Cu prealuminoase strălucirile învățăturilor, părinte, ai luminat nu partea Lichiei cea preamică, nu pe-a Iordanului în care ai locuit, ci cu adevărat tot răsăritul, Cuvioase, l-ai strălucit cu viața, cu cuvântul și cu nevoița pe care o ai răbdat.

Strunind trupul și punând zăbală săltărilor minții, piciorul fiarei l-ai tămăduit și pe fratele din morți l-ai sculat. Și sculându-l pe el, zis-ai lui: Fiule, ca și înainte, iarăși să adormi.

A Născătoarei:

Care limbă poate spune, Fecioară, taina cea în tine săvârșită? Domnul tuturor și Ziditorul meu, Se plăsmuiește, voind, în pânțelele tău. O, minune nouă! Că, Cel ce cu bunătate a așezat veacurile, din

tine împrumută frământătura lui Adam.

Al doilea Canon al Sfântului

Irmosul: *Cel ce ai răsărit lumina...*

Din strădania cea râvnitoare către cele de jos, prin înfrânare răpindu-ne, Iisuse îndurate, către înălțimea iubirii Tale ne ridică.

Cu năvala rugăciunilor taberele demonilor le-ai rănit vitejește și pe Hristos, Fiul lui Dumnezeu L-ai lăudat, Gherasim.

Slavă...

Negura patimilor împrăștiind-o, purtătorule de Dumnezeu, te-ai apropiat cu gândul de lumina nevinovăției și a curăției.

Și acum..., **a Născătoarei:**

De întinăciunea gândului, prin înfrânare spălându-ne, Fecioară, arată-ne curăți, ca să slăvim pe Fiul lui Dumnezeu.

Cântarea a 6-a

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmosul :

Proorocului Iona urmând «grăiesc către Tine: liberează «viața mea din stricăciune, «Bunule, și mă mântuiește, «Mântuitorul lumii, pe mine, cel «ce cânt: Slavă Ție!».

Ocrotitoarea credincioșilor și bucuria celor întristați, umple de veselie și de bucurie pe robii tăi, cei ce se încred în ocrotirea ta.

Cerul cel înțeleghător, Biserica cea curată, chivotul cel sfânt, raiul cel preaplin de desfătare al lui Dumnezeu, în care este pomul vieții, sunt lăudate de mine.

Primul Canon al Sfântului

Irmosul:

Prins a fost, dar nu a fost ținut «în pântecul chitului Iona, că al «Tău chip purtând, al Celui ce ai «pătimit și Te-ai dat îngropării, «ca dintr-o cămară din fiară a «ieșit și a zis străjerilor: Cei ce «păziți cele deșarte și «mincinoase, mila voastră o ați «părăsit.»

La dumnezeiască pomenirea ta, preafericite, cu dor adunându-ne, cu credință ție cerem: Plinește rugăciunile tuturor, stinge cu solirile tale [săgețile vrăjmașului cele aprinse], dăruind tuturor liniște, har și milă, și ne izbăvește pe noi și de ispite, părinte Gherasim.

Prin frică trupul pironit-ai, părinte, sluga lui Hristos, zăvorătu-te-ai cu totul pe sineți în chilie preamică, mintea ți-ai

păzit, părinte Gherasime; căci prin ceea ce este mai bun biruiai, supunând ceea ce este mai prost, cuvioase, duhului; strălucitor și dumnezeiesc sălaş arătatu-te-ai.

Al morții ceas punând înainte, părinte, ziua și noaptea, hrană ai socotit foamea, smerenia și lipsa de slavă – bogăție, slavă – nearătarea neamului, strălucire – cumpătarea, șederea de toată noaptea, cunoașterea duhovnicească, frica de Dumnezeu și curăția.

A Născătoarei:

Ea într-un liman sub dumnezeiască acoperirea ta toți să intrăm, Curată, cei din adâncul greșelilor, cu dumnezeiască pomenirea ta, Fecioară. Izbăvește de primejdii cumplite pe robii tăi, mâna deschide-o, cea a solirii tale, Stăpână fără prihană, și către dumnezeiasca viață îndreptăză-ne pe noi, cei ce ne închinăm ție.

Al doilea Canon al Sfântului

Irmos: *Precum ai izbăvit pe Iona...*

Ea strălucirea înfrânării fiind luminați, învrednicește-ne a vedea dumnezeiasca slavă și strălucire a învierii Tale, Mântuitorule.

Ea un luceafăr ai strălucit în întunericul vieții, Gherasim, și

ai povățuit pe oameni către lumina trăirii îngerilor celor fără de trup.

Slavă...

Ea toiagul rugăciunilor ai zdrobit capetele fiarelor celor netrupești, părinte fericite, și ai izbăvit pe oameni de vânarea acelora.

Și acum..., a Născătoarei:

Ea cunoscând prin tine pe Stăpânul tuturor, Născătoare de Dumnezeu, din înșelăciunea idolilor ne-am izbăvit și cu dragoste te mărim pe tine, cu adevărat, Maica lui Dumnezeu.

CONDAC, glasul al 8-lea:

Podobie: *Apărătoare Doamnă...*

Locuitorule și paza Iordanului, pilda sihaștrilor și al celor înjugați,* lăudămu-te pe tine, precucuvioase;* ci, ca cela ce'ndrăznire ai la Dumnezeu, de vrăjmașii ce ne calcă izbăvește-ne,* să-ți strigăm: Bucură-te, Gherasime minunatule.

ICOS

Înger între Cuvioși cu trup te-ai arătat, Gherasime, viețuind cu cuvioșie,* și, împreună cu îngereasca viață, roadele dragostei le-ai înmulțit,* din care se și hrănesc cei ce îți strigă

ție acestea: * Bucură-te, al Lichiei dumnezeiesc vlăstar, * bucură-te, al Cuvioșilor insuflat hotar; * Bucură-te, al Iordanului vestite locuitorule, * bucură-te, a Palestinei dumnezeiască podoba; * Bucură-te, următorule preabun al cinstitului Înaintemergător, * bucură-te, iconomule adevărat al turmei lui Hristos; * Bucură-te, că te-ai arătat iubitor al isihiei, * bucură-te, că te-ai vădit săditor al înfrânării; * Bucură-te, strălucit odor al dragostei, * bucură-te dulce mireasmă a Cuvântului; * Bucură-te, prin care călugării se întăresc; * bucură-te, prin care lui Dumnezeu se fac casnici; * Bucură-te, Gherasime minunatule.

SINAXAR

În 4 zile ale lunii lui martie facem pomenirea Cuviosului și de Dumnezeu-purtătorului Părintelui nostru Gherasim, cel de la Iordan.

Cuviosul Gherasim era originar din Lycia, în sudul Asiei Mici (în Turcia de azi). A trăit în secolul al V-lea d.Hr. S-a născut într-o familie înstărită, însă, fiind foarte evlavios încă din tinerețe și simțind chemarea spre o viață mai duhovnicească, a plecat în pustia Tebaidei, în Egipt, unde a intrat în monahism. S-a nevoit o vreme acolo, în post și în

rugăciune, după care s-a întors o vreme în Lycia.

Spre sfârșitul domniei împăratului Teodosie al II-lea (408-450), a părăsit Lycia și a plecat în pelerinaj în Țara Sfântă. Ajuns acolo, s-a așezat în pustia Iordanului, unde a trăit o vreme în sihăstrie, petrecându-și viața în post, în rugăciune și alte nevoițe duhovnicești.

În acea vreme, viața bisericească era tulburată de tensiunile iscate între creștinii ortodocși și adepții lui Dioscor I, papă-patriarh al Alexandriei (444-451) și Eutihie, arhimandritul unei mănăstiri din Constantinopol, care susțineau învățătura monofizită despre Hristos. În anul 451, când împărații Marcian (450-457) și Pulcheria au convocat Sinodul Ecumenic de la Calcedon, doctrina monofizită a fost condamnată ca eretică. O parte a creștinilor din Orient, în special din Siria și Egipt au continuat însă să-i urmeze pe monofiziți, ceea ce a dus la o ruptură a Bisericii din Orient. Potrivit „Vieții Sf. Eftimie cel Mare” scrisă de Sf. Chiril al Ierusalimului, cuviosul Gherasim s-a lăsat o vreme înșelat de învățătura eretică a monofiziților. Însă, având obiceiul să meargă adânc în pustie, în locul numit Ruva, l-a întâlnit odată pe Sf. Eftimie cel Mare, care i-a arătat greșeala învățăturii lui Eutihie și l-a îndrumat să se întoarcă la dreapta credință. Cuviosul Gherasim, văzându-și greșeala, s-a pocăit, devenind un înfocat susținător al învățăturii de la Calcedon. A rămas mai multă vreme lângă Sf. Eftimie,

petrecându-și viața în pocăință, iar mai târziu, după ce s-a așezat în apropiere de râul Iordan și până la moartea Sf. Eftimie (473), venea adesea la el, rămânând să petreacă o vreme alături de acesta.

Strângându-se în jurul său o mulțime de ucenici, atrași de faima nevoinței lui și râvnitori de o viață monahală aspră, Sf. Gherasim a întemeiat în anul 460 o mănăstire de tip lavriot în deșertul Iordanului, la depărtare de un stadiu de râul Iordan. Lavra cuprindea o chinovie pentru frații începători și șaptezeci de chilii sihăstrești.

Frații erau împărțiți la diferite ascultări, după rânduiala chinovială, ceva mai puțin aspră decât sihaștrii, pentru a se învăța cu nevoințele. Sihaștrii petreceau tot timpul în chilie, rugându-se și împletind coșuri, și venind cu toții la biserica mănăstirii doar sâmbăta și duminica, când se împărțeau cu Sfintele Taine și luau o masă comună, singurul prilej prin care mâncau mâncare gătită și puteau să bea puțin vin. În zilele obișnuite, mâncau pâine uscată, curmale și beau doar apă. Chiliile lor rămăneau în permanență deschise și Sf. Gherasim nu îngăduia nici măcar să se aprindă focul în chilii.

Sf. Gherasim ducea o viață încă mai aspră decât monahii din jurul său: în Postul Mare, se retrăgea în adâncul pustiei, și ținea post negru, luând doar Sfânta Împărtașanie și nimic altceva.

Potrivit tradiției păstrate în Limonarul lui Ioan Moshu, într-o zi,

pe când mergea de-a lungul râului Iordan, cuviosul Gherasim s-a întâlnit cu un leu care răcnea. Apropiindu-se de el, cuviosul își dă seama că leul răgea de durere: o așchie mare i se înfipsese adânc într-o labă. Cuviosul s-a apropiat atunci de leu, i-a scos așchia, i-a curățat rana și a legat-o, și a voit să plece mai departe, gândindu-se că leul avea să se întoarcă în peștera unde se adăpostea de obicei. Însă leul l-a urmat supus până la mănăstire, iar după aceea îl urmărea peste tot, ascultând tot ce i se poruncea. Spre uimirea întregii comunități, leul devenise pașnic, supus în toate starețului și se mulțumea să trăiască doar cu pâine și legume.

Văzându-l astfel, starețul i-a dat leului în pază catârul mănăstirii, care păștea pe lângă râul Iordan. Într-o zi, pe când leul dormea, catârul s-a rătăcit și a fost furat de un negustor care trecea prin acele locuri. Leul, văzând că dispăruse catârul, a pornit în căutarea lui, dar, negăsindu-l, s-a întors, spre seară, la mănăstire, cu capul plecat. Frații au crezut atunci că leul fusese biruit de firea lui de prădător și mâncase catârul, iar starețul, auzind aceasta, a poruncit ca, drept pedeapsă, leul să îndeplinească sarcina catârului de până atunci, aducând vasele cu apă pentru mănăstire în spinare, iar acesta a ascultat porunca starețului. După câteva luni, negustorul acela a trecut iarăși pe lângă Iordan, având cu el catârul furat și trei cămile, legate una de alta, după cum era obiceiul. Trecând atunci și leul prin

apropiere, a recunoscut catârul și s-a pornit să ragă atât de tare, încât negustorul, înspăimântat, a luat-o la fugă. Apucând atunci frâul cu gura, leul a adus catârul înapoi la mănăstire, cu cămilele legate de el. Văzând atunci starețul că se înșelaseră cu toții în privința leului, i-a dat acestuia numele de Iordan și nu i-a mai dat nici o însărcinare, lăsându-l să se întoarcă la viața lui din pustie. Timp de cinci ani însă, până la moartea sfântului, leul se întorcea în fiecare săptămână la mănăstire, la cuviosul Gherasim. Sfântul Gherasim a trecut la Domnul cu pace în anul 475, fiind îngropat de frați cu mare cinste, lângă biserică. Iar când leul Iordan a venit, ca de obicei, în săptămâna aceea, la stareț, nu l-a mai găsit decât pe ucenicul acestuia, pe nume Savatie, care i-a vestit moartea starețului și i-a arătat mormântul acestuia. Înțelegând leul ce se petrecuse, s-a pornit să ragă de durere și să se lovească cu capul de mormântul sfântului. Și culcându-se atunci peste mormântul acestuia, a murit acolo. Mormântul și mănăstirea cuviosului Gherasim au devenit loc de pelerinaj până în zilele noastre.

Pomenirea lui se face pe 4 Martie și aproape întotdeauna cade în timpul Postului Mare, în vreme de pocăință și zdrobire de inimă, pe care a iubit-o atât de mult Cuviosul în toată viața sa. Și totdeauna este zugrăvit cu un leu, care, de când a fost vindecat de Sfântul, s-a făcut ascultător credincios și nedespărțit al lui, ajutându-l la treburile

Mănăstirii. Așa slăvește Dumnezeu pe cei ce Îl slăvesc pe El cu viața lor.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

**Canonul Născătoarei de Dumnezeu
Irmosul :**

Cuptorul, Mântuitorule, se «răcorea, iar tinerii dănțuind, «cântau: Binecuvântat ești «Doamne, Dumnezeul părinților «noștri».

Cel Preaînalt te-a arătat pe tine rai însuflețit și cămară curată, îngrădită cu har, porfiră și cer de aur.

Întărește mintea mea cea răzvrătită și cugetul meu cel tulburat îl așază pe piatră neclintită, cu acoperământul tău, Maică Fecioară.

**Primul Canon al Sfântului
Irmosul:**

Negrăită minune! Cel ce a «mântuit în cuptor pe cuvioșii «tineri din văpaie, în mormânt «este pus mort fără suflare, spre «mântuirea noastră, a celor ce «cântăm: Mântuitorule, Dum- «nezeule, binecuvântat ești».

Biserică te-ai făcut și izvor de sfințenie, prin Maica-Fecioară, și popor mult, Părinte, ai

adunat; că de viforul grijilor vieții și de patimi pe el l-ai slobozit.

Înnoind prin post țarina inimii, sămânță dumnezeiască în pământul lacrimilor ai semănat, Sfinte, și acum te bucuri, veselindu-te în veacul cel fără sfârșit.

Sub nor ai intrat, prin post, părinte minunate, și, auzind glasul lui Dumnezeu ca Moisi cel preaminunat, peste noul popor te-ai pus, la Iordan, Părinte Cuvioase.

A Născătoarei:

Trecând peste legea firii, o, Fecioară, ai născut pe Fiul lui Dumnezeu, pe Iisus al meu, și Domnul legii, pe Făcătorul zidirii și Cel mai bătrân decât îngerii.

Al doilea Canon al Sfântului

Irmosul: *Cel ce în munte cu Moise ...*

Prin înfrânare suindu-ne în muntele trăirii dumnezeiești și al curăției, pe Domnul, dătătorul de lumină, cu mintea să-L privim.

În grădinile cele neveștejite ale virtuților dănuind, purtătorule de Dumnezeu, ai cules din destul florile minunilor, dăruind tuturor harul din ele.

Slavă...

Păzind vrednicia cea după chipul lui Dumnezeu, te-ai arătat înfricoșător fiarelor celor neîmblânzite, purtătorule de Dumnezeu, cântând neîncetat cântare de mulțumire lui Dumnezeu.

Și acum..., a Născătoarei:

Încinge-ne cu putere și cu tărie, prin post și prin nevoințe, împotriva vrăjmașilor celor nevăzuți, Născătoare de Dumnezeu, pe noi cei ce te lăudăm și te cântăm pe tine.

Cântarea a 8-a

Canonul Născătoarei de Dumnezeu Irmosul:

Pe Acela de Care se înfioară «îngerii și toate oștile, ca pe «Făcătorul și Domnul lăudați-L «preoți, slăviți-L tineri, «binecuvântați-L popoare și-L «preaînălțați întru toți vecii».

Ea o cămară însuflețită, și ca o mantie de porfiră insuflată și ca o hlamidă cu roșu vopsită a Împăratului tuturor, te-ai arătat, Fecioară, și ca o porfiră din care totodată s-a vădit trupul Cuvântului, Dumnezeu-Omul.

Zămislit-ai, Preacurată, pe Cel ce ține toată făptura cu

mâna, pe Ziditorul și Dumnezeu nostru, Care în chip de negrăit și de nespus S-a făcut om pentru noi, precum suntem noi, nedespărțindu-Se de ceea ce era mai înainte.

**Primul Canon al Sfântului
Irmosul:**

Spăimântează-te înfricoșân-
«du-te, cerule, și să se clătească
«temeliile pământului, că iată
«întru morți Se socotește Cel
«Preaînalt locuind, și în
«mormânt mic se sălășluiește;
«pe Care tineri binecuvândați-L,
«preoți, lăudați-L, noroade
«preaînălțați-L întru toți vecii».

Muntele Sion - cel al lui
Dumnezeu, căci cel pe care l-ai
locuit să picure dulceață și să
dea glas, căci pustia, cea care nu
rodea mai înainte, cu fii tăi
înfrumusețatu-l-ai. Se bucură și
Iordanul la pomenirea ta,
părinte, iar leul se întristează și,
nevăzându-te, moare.

Ărată-te tuturor ajutor, celor
ce-ți cer ție, cununa monahilor,
dăruind celor bolnavi vindecare,
celor temători har, fiilor tăi,
părinte, pace nevoitorilor, liniște
și dragoste celor ce slujesc, și
lavra ta păzește-o până în
sfârșit.

Ca un alt soare prealuminos
luminezi toate plinirile
pământului, și dai sănătate celor
neputincioși, și izgonești negura
patimilor și orbirea sufletului.
Pentru aceasta te rugăm și noi:
Pe fiii tăi luminează-i cu
rugăciunile tale, Gherasime
preafericite.

A Născătoarei:

Îndurat și lesne înduplecat
cere să se facă nouă Fiul tău și
Dumnezeu, Curată, cu
rugăciunile tale, și păzește-ne pe
noi de toată năvălirea
potrivnică, și îndrăznirea celor
din Agar surpă-o degrabă, ca să
te laudăm pe tine, Cea cu-har-
dăruită.

**Al doilea Canon al Sfântului
Irmos: Pe împăratul Hristos...**

Împărate al tuturor, Stăpâne
Doamne, învrednicește-ne prin
post și prin osteneli, ca un bun, a
împărăți și noi asupra patimilor
și dezmierdărilor trupești, ca să
Te binecuvântăm întru toți vecii.

Pe împăratul Hristos în inima
ta din pruncie primindu-L, de
Dumnezeu purtătorule, locaș
frumos al darurilor și al
strălucirilor Lui celor dumneze-
iești te-ai arătat, slăvindu-L
pururea.

Binecuvântăm pe Tatăl, și pe Fiul, și pe Sfântul Duh, Domnul.

În văpaia patimilor nefiind nicidecum ars, părinte Gherasim, te-a udat întru totul din cer roua darurilor lui Hristos, pe Care cu dragoste neîncetat Îl cântai, ca pe un Dumnezeu al tuturor.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cel ce s-a întrupat din preasfântul tău sânge, preacurată stăpână, însuși ne curățește de întinăciunile trupești, prin înfrânare și prin osteneli, întărindu-ne cu neîncetatele tale rugăciuni, Născătoare de Dumnezeu.

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L întru toți vecii.

Cântarea a 9-a

**Canonul Născătoarei de Dumnezeu
Irmosul:**

Izvorul cel de viață primitor și «pururea curgător, sfeșnicul cel «de lumină purtător și cu totul «de aur, Biserica cea însuflețită, «cortul cel preacurat, mai «desfătat decât cerurile și decât «pământul, pe Născătoarea de «Dumnezeu, credincioșii o «mărim».

Din izvorul harului tău, adapă-mă pe mine cel aprins de

văpaia necazurilor, care mă topesc cumplit, izvorule dătător de har, care ai născut Izvorul cel mare al harurilor, din care cel ce bea, nu va mai înseta niciodată.

Ca pe o cămară împodobită de mire, ca pe un palat însuflețit al Stăpânului, ca pe o porfiră cu totul de aur, ca pe un palat desfătat al lui Hristos, pe tine, stăpâna tuturor, rugându-te, ai milă și mă miluiește.

**Primul Canon al Sfântului
Irmosul:**

Hu te tângui pentru Mine, «Maică, văzându-mă în groapă, «pe Care în pânțece fără «sămânță M-ai zămislit Fiu; că «Mă voi scula și Mă voi «preaslăvi și voi înălța întru «slavă neîncetat ca un «Dumnezeu pe cei ce cu credință «și cu dragoste pe tine te «măresc».

Culmea nevoitorilor și slava celor din lume, cununa călugărilor, Gherasime înțelepte, caută din cer dimpreună cu ucenicul tău cel bun, Savatie cel vestit, cu Nikon și Simeon, și Ioan, și dezlegare cere pentru noi.

De străină viața ta cetele îngerilor spământându-se, la

adormirea ta s-au pogorât și dumnezeiesc sufletul tău au sărutat; și, pe mâini luându-l, pe acesta l-au adus, Domnului Dumnezeu cântând cântări de biruință.

Cu lumină nematerialnică șezând înaintea Dumnezeieștii Treimi, de ucenicii tăi adu-ți aminte pururea, de cei ce locuiesc în casa ta. Cere iertare de greșeli, izbăvește-i pe ei din patimi, din ispite și încercări.

A Născătoarei:

Ceea ce ai născut Lumina cea dumnezeiească, sufletului meu care se topește într-o desfătărie dezleagă-i legăturile, Curată. Și de întunericul cel mai din afară izbăvește-mă, de focul cel nestins și de viermele amar, ca să te slăvesc pe tine cu credință în veci. Amin.

Al doilea Canon al Sfântului

Irmos: Pe Cel fără sămânță...

Bogăția darului Duhului Sfânt se pune înaintea tuturor celor ce-I aduc Lui ostenele înfrânării.

În trup materialnic fiind, cuvioase, ai trăit și ai petrecut ca și când ai fi fost nematerialnic, slăvind pe Domnul, Care te întărea pe tine.

Toată dorirea sufletului tău având-o numai spre cele

nestricăcioase, te-ai învrednicit de cele dorite, părinte Gherasim.

Slavă...

Împreună cu cuvioșii stând înaintea lui Hristos, pe Acela roagă-L pentru cei ce săvârșesc sfântă pomenirea ta, cuvioase Gherasim.

Și acum..., **a Născătoarei:**

De sus strălucind darul tău, stăpână, luminează pe cei ce neîncetat te măresc pe tine, Maica lui Dumnezeu.

LUMINÂNDA

Podobie: Cea ce cerul cu stele...

Îngerească viață dorind, părinte te-ai îndrepărtat în pustia cea sfântă, părinte, a Iordanului. Pentru aceasta ca un netrupesc te-ai arătat, Gherasime de-Dumnezeu-înțelepțite.

Slavă..., **Asemenea.**

La vedere, Gherasime, ai sculat minunat pe fratele cel mort, minune mare arătând, și leul l-ai îmblânzit, ca un slujitor mare al lui Hristos.

Și acum..., **a Născătoarei, Asemenea.**

Pe tine mijlocitoare te am la Iubitorul de oameni Dumnezeu, nu îmi vădi faptele înaintea

îngerilor. Rogu-te, Fecioară, ajută-mă degrabă.

LĂ LĂLIXE

Se pun stihurile pe 4.

Glasul al 8 -lea:

Podobie: *O, preaslăvită minune...*

Q, preaslăvită minune, pentru Hristos răbdând, viteazul Gherasim, pe vrăjmașul a biruit, mai ales cu minunile. Pe mort sculat-a și sărutatu-l-a, fiara sălbatică blândă o a arătat. O, putere nebiruită, prin care minunat s-a făcut nevoitorul! Ci, cu rugăciunile lui, mântuiește-ne pe noi Dumnezeu.

Cuvioase părinte Gherasim, la Iordan locuind, lui Hristos urmatu-i-ai, nepunând, slăvitule, pe cele stricăcioase înaintea celor nesticăcioase. Căci de înfricoșările vrăjmașului viclean nu te-ai temut, în chilie locuind. O, dumnezeiești fapte, ale sfântului Tău slujitor, cu ale cărui rugăciuni mântuiește sufletele noastre, Hristoase, ca un milostiv.

Cuvioase părinte Gherasim, la Iordan locuind, vitejește purtat-ai arșița de nepurtat, viermii și țânțarii; pentru răsplătirea ce va să fie acestea le socoteai ca și cum n-ar fi. O,

înfrumusețarea nevoitorilor, vrednicule de laudă, pe tine Hristos, bucurându-Se, te-a primit în locașurile cele nematerialnice.

Cuvioase părinte Gherasim, prin virtute te-ai făcut minunat și slăvit, leul l-ai îmblânzit și mortul sculatu-l-ai. Și în pustie ca în cetate locuind, ai pierdut cetele dracilor. O, darul cel din tine, fericite, prin care lămurit ai călcat toată mândria dracilor.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Veniți adunarea iubitorilor de prăznuire, veniți ceata credincioșilor, veniți să laudăm pe Gherasim cel pururea-cinstit la pomenirea lui. Că acesta, cu dumnezeiască cuviință cele de aici lăsând și Crucea pe umeri luând, lui Hristos înțelepțește a urmat, la a virtuților culme ajungând. Îngerii cu bucurie bătând din palme, cântare Stăpânului cu veselie au adus, Care pe cuviosul l-a întărit, viață îngerească pe pământ a petrece. Către Care să strigăm: Preabunule Doamne, cu rugăciunile celui ce ți-a slujit, îndură-Te și mântuiește sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei:

Fericimu-te pe tine, de-Dumnezeu-Născătoare Fecioa-

ră, și te slăvim credincioșii după datorie, cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare și scăparea sufletelor noastre.

Doxologia Mare. Troparele, Ecteniile, Otpustul, Ceasul întâi.



LA LITURGHIE

Dacă cade în afara Postului Mare sau sâmbăta și duminica din Postul Mare se pun fericirile pe 8 din Canonul Cuviosului din cântarea a 3-a, primul canon, pe 4, și din cântarea a 6-a, al doilea canon, pe 4.

Întru împărăția Ta când vei veni, pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Pe 12

Fericiți cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Pe 10

Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Fericiți cei flămânzi și însetați de dreptate, că aceia se vor sătura.

Pe 8

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Lumea toată te are pe tine, Gherasime, apărător în primejdii și tot credinciosul te laudă, și tot călugărul te slăvește, și mai cu seamă turma ta, văzând pururea nevoințele tale mai presus de fire.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Stricând cursele aplecării cei împătimate, a patriei vestite, dragostea părinților întru nimic socotind, numai cu Dumnezeu ai locuit, părinte Gherasim, veselia călugărilor.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Caută din cer și vezi adunați pe fii tăi în cinstită lavra ta, care din suflet la tine cad, și cererile lor cu milă plinește-le, părinte slăvite Gherasime.

Fericiți cei prigonți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Se spăimântează toată mintea de luptele tale, o, Părinte, de răbdarea, de strâmtoarea chiliei tale și de zăvorârea cu foame și cu sete și întristare, cuvioase.

Fericiți veți fi când, din pricina Mea, vă vor ocări, și vă vor prigoni, și, mințind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră.

Cu strălucirea înfrânării fiind luminați, învrednicește-ne a vedea dumnezeiasca slavă și strălucirea învierii Tale, Mântuitorule.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Ca un luceafăr ai strălucit în întunericul vieții, Gherasim, și ai povățuit pe oameni către lumina trăirii îngerilor celor fără de trup.

Slavă...

Cu toiagul rugăciunilor ai zdrobit capetele fiarelor celor netrupești, părinte fericite, și ai izbăvit pe oameni de vânarea acelora.

Și acum..., **a Născătoarei:**

Cunoscând prin tine pe Stăpânul tuturor, Născătoare de Dumnezeu, din înșelăciunea idolilor ne-am izbăvit și cu dragoste te mărim pe tine, cu adevărat, Maica lui Dumnezeu.

TROPARUL

Glasul al 4-lea:

Podobie: *Degrab ne întâmpină...*

Cu tărie, Gherasime, te-ai nevoit la Iordan,* și arșița ai purtat cu răbdare, înțeleptule, și toată reaua-pătimire.* Leul s-a supus ție și adusu-ți-a apă,*

fratele mort sculat-ai cu minune, Părinte;* ci la Hristos solește să se mântuiască sufletele noastre.*

ALT TROPAR al Cuviosului

(din Minei)

glasul al 8-lea:

Cel ce ai fost întru postiri, ca unul fără de trup, întru privegheri puternic, și întru rugăciuni neîncetate, și întru toate trează ai avut inima, purtătorule de Dumnezeu, Părinte Gherasim. Cu viețuirea ta ai minunat pe îngeri și taberele demonilor le-ai izgonit, și veselești pe cei credincioși, fericite, unde ți s-a plecat ție fiara. Pentru aceasta, având îndrăznire către Domnul, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

CONDAC, glasul al 8-lea:

Podobie: *Apărătoare Doamnă...*

Locuitoarele și paza Iordanului, pilda sihaștrilor și al celor înjugați,* lăudămu-te pe tine, preacuvioase;* ci, ca cea ce'ndrăznire ai la Dumnezeu, de vrăjmașii ce ne calcă izbăvește-ne,* să-ți strigăm: Bucură-te, Gherasime minunatulule.

CONDAC, glasul al 4-lea: *(din*

Minei)

Podobie: *Cel ce Te-ai înălțat...*

Ăprinzându-te de dorirea celor de sus, asprimea pustiului Iordanului mai mult decât toate

dulcețile lumii ai socotit-o, acolo plecându-se ție fiara cu ascultare până la moarte, cu jale pe mormântul tău s-a sfârșit, într-acest fel preamărindu-te Dumnezeu; pe Care roagă-L pentru noi, părinte Gherasim.

APOSTOLUL din Epistola către Galateni (5, 22-26; 6, 2): „Fraților roada Duhului este... *(caută sâmbăta din săptămâna a 27-a după Pogorârea Sfântului Duh).*

Evangelhia Cuviosului: *În vremea aceea, a stat Iisus la loc șes..., (vezi Evangelhia de la Liturghia din 6 decembrie).*

Chinonicul. Întru pomenire veșnică va fi dreptul. Aliluia.

ACATISTUL SFÂNTULUI CUVIOS GHERASIM DE LA IORDAN

Condacul 1:

Locuitoarele și paza Iordanului, pilda sihaștrilor și-al celor înjugați, laudămu-te pe tine, preacuvioase; ci, ca cea ce'ndrăznire ai la Dumnezeu, de vrăjmașii ce ne calcă izbăvește-ne, să'ți strigăm: *Bucură-te, Gherasime minunatul!*

Icosul 1:

Înger între Cuvioși cu trup te-ai arătat, Gherasime, viețuind cu cuvioșie; și, împreună cu îngereasca viață, roadele dragostei le-ai înmulțit, din care se și hrănesc cei ce îți strigă ție acestea:

Bucură-te, al Lichiei dumnezeiesc vlăstar;
Bucură-te, al Cuvioșilor insuflat hotar;
Bucură-te, al Iordanului vestit locuitor;
Bucură-te, a Palestinei dumnezeiască podoabă;
Bucură-te, următorule preabun al cinstului Înaintemergător;
Bucură-te, iconomule adevărat al turmei lui Hristos;
Bucură-te, că te-ai arătat iubitor al isihiei;
Bucură-te, că te-ai vădit săditor al înfrânării;
Bucură-te, strălucit odor al dragostei;
Bucură-te, dulce mireasmă a Cuvântului;
Bucură-te, prin care călugării se întăresc;
Bucură-te, prin care lui Dumnezeu se fac casnici;
Bucură-te, Gherasime minunatul!

Condacul al 2-lea:

De-ale vieții întreite valuri izbăvindu-te, de-Dumnezeu-purtătorule, cu înțelepciune pe părinții cei de dinaintea ta i-ai urmat; ale căror porunci urmând, suișuri ai avut, Gherasime, drept care și Stăpânului tău, fericite, cu dor ai strigat: *Aliluia!*

Icosul al 2-lea:

Doie având dreaptă, suflând dumnezeiască râvnă, ca un alt Antonie, de-Dumnezeu-purtătorule, cete de călugări ai adunat, ca odinioară acesta în Egipt; ci către tine strigăm din inimă:

Bucură-te, stâlpul isihiei;
 Bucură-te, minunea înfrânării;
 Bucură-te, că mare te-ai făcut al viețuirii în singurătate;
 Bucură-te, apărătorul acesteia cel cu totul ales;
 Bucură-te, cel ce nimic n-ai prețuit mai mult decât pe Dumnezeu;
 Bucură-te, cel ce'n chip bine cinstitor pentru Acesta te-ai nevoit;
 Bucură-te, nevoitorule cel cu îngerii de-un-cort;
 Bucură-te, solitorul pentru suflete neînfruntat;
 Bucură-te, pământeanule între îngeri;
 Bucură-te, îngerule între oameni;
Bucură-te, Gherasime minunatule!

Condacul al 3-lea:

Putere din cer ți s-a trimis ție, fericite, și te-ai depărtat în pustie; iar nerodirea ei, înțelepte, ca pe o țarină ai arătat-o bună și neroditoare celor ce vor să câștige împărăția, cântând așa: *Aliluia!*

Icosul al 3-lea:

Ăvând râvnă dumnezeiască, Gherasime, în inima ta și de dumnezeiască lumină plină fiind, suișuri făceai neîncetat, și, talantul bine neguțătorindu-l, te bucurai; iar noi, minunându-ne, strigăm ție înțelepțește acestea:

Bucură-te, înălțimea evlaviei;
 Bucură-te, vlăstarul pustniciei;
 Bucură-te, al isihiei far neadormit;
 Bucură-te, al înfrânării canon preadrept;
 Bucură-te, înfrumusețarea călugărilor evlavioși;
 Bucură-te, lauda cinstiților nevoitori plini de virtuți;
 Bucură-te, al Lavrei tale ocrotitor mare;
 Bucură-te, al ei apărător și păzitor;
 Bucură-te, luminoasă podoabă a cuvioșilor;
 Bucură-te, a nevoinței laudă;

Bucură-te, solitorul mântuirii noastre;
Bucură-te, cel ce turma ta o faci apropiată lui Dumnezeu;
Bucură-te, Gherasime minunatule!

Condacul al 4-lea:

Râvna pentru Stăpânul fierbând în sufletul tău, Gherasime, unitu-te-ai cu îngerii. Și pe tine însuți cămară sfântă a Treimii arătându-te, Cuvioase, strigat-ai dimpreună cu aceștia cântarea cea dumnezeiască: *Aliluia!*

Icosul al 4-lea:

Ăuzit-au cei ce locuiesc la Iordan vestea despre tine, și alergau la tine să te vadă. Însă uneltitorul răutății cu mrejele monofiziților, prin Eftimie s-a rușinat, spurcatul; iar noi strigăm ție:

Bucură-te, înțelepte începător al turmei;
Bucură-te, bune începător al păstorilor;
Bucură-te, a Iordanului slăvită laudă;
Bucură-te, temeiul neclintit al pustiei;
Bucură-te, că adormind Eftimie, sufletul lui l-ai văzut;
Bucură-te, că rugându-te, cele de departe mai dinainte le-ai văzut;

Bucură-te, că ești călăuză călugărilor;
Bucură-te, că te-ai arătat apărător al celor din pustii;
Bucură-te, luminător al Iordanului preastrălucitor;
Bucură-te, a pustiei făclie prealuminoasă;
Bucură-te, prin care Dumnezeu s-a slăvit;
Bucură-te, prin care vrăjmașul s-a rușinat;
Bucură-te, Gherasime minunatule!

Condacul al 5-lea:

Marele purtător de Dumnezeu și vestitul începător de turmă pe toți îi primea cu osârdie și ca o făclie îi lumina cu învățăturile sale, pe toți călăuzindu-i ca să ajungă la Cel de neajuns și cu bucurie să strige: *Aliluia!*

Icosul al 5-lea:

Văzând fiii pustiei și cetele părinților pe cinstitul Gherasim la Iordan și, vestit ca Pavel înțelegându-l a fi, și ca un alt Antonie, pe el, care se sârguia să urmeze cărările acestora, minunându-se, strigau așa:

Bucură-te, stea care de la răsărit ai strălucit;
 Bucură-te, cel ce pustia Iordanului o ai luminat;
 Bucură-te, celor din adâncul patimilor iarăși-chemarea;
 Bucură-te, celor din întunericul răutăților izbăvirea;
 Bucură-te, că ai călcat ale diavolului amenințări;
 Bucură-te, că ai smerit a dracilor sprânceană;
 Bucură-te, al mănăstirii tale apărător și izbăvitor;
 Bucură-te, al ucenicilor tăi îndrumător și dascăl;
 Bucură-te, că minunatu-s-au îngerii;
 Bucură-te, că pe tine fiarele te-au cinstit;
 Bucură-te, mireasmă a pustiei și fală;
 Bucură-te, solitor al mântuirii noastre;
Bucură-te, Gherasime minunatule!

Condacul al 6-lea:

Dumnezeiesc loc de scăpare pustia cunoscând-o, grăbit-ai în pustia Iordanului; că de neplăcerea acesteia și de arșiță nu te-ai temut deloc, preaînțelepte, ci bucurându-te din inimă Mântuitorului strigat-ai cântând: *Aliluia!*

Icosul al 6-lea:

Lavră în Iordan ridicat-ai, de-trei-ori-fericite, și sporit-ai întru deprinderea vieții curate; și mulțimi nenumărate în aceasta ai primit, care văzând luptele tale, strigau ție acestea:

Bucură-te, al poruncilor lui Hristos crainic;
 Bucură-te, secure tăioasă a necinstitorilor;
 Bucură-te, a predaniilor pustiei păzire;
 Bucură-te, a tuturor potrivnicilor oprire;
 Bucură-te, că cele cerești le-ai voit în schimbul celor stricăcioase;
 Bucură-te, că din tinerețe urmatu-I-ai lui Hristos;

Bucură-te, al călugărilor tăi veselie;
 Bucură-te, al Lavrei luminător mult-luminos;
 Bucură-te, al Iordanului întâia căpetenie;
 Bucură-te, lauda pustiei;
 Bucură-te, de care sihaștrii atârnă;
 Bucură-te, cel prin care creștinii se laudă;
Bucură-te, Gherasime minunatule!

Condacul al 7-lea:

Cugetând pururea la legea Domnului, neclintit ca piatra te-ai arătat. Și te-ai vădit tare întru ispite, și cunoscutu-te-ai întru aceasta mai desăvârșit decât părinții. Iar ei, văzând leul aducând apă, se minunau strigând: *Aliluia!*

Icosul al 7-lea:

Cetate nouă ai arătat pustia Iordanului, Gherasime, părinte preacinstite. Căci ca pe o altă Tebaidă și Nitrie pe-aceasta ai umplut-o cu călugări; iar noi, minunându-ne, strigăm ție acestea:

Bucură-te, cel de un obicei cu Eftimie;
 Bucură-te, cel de o râvnă cu Antonie;
 Bucură-te, cel cu Onufrie de-o-cinste;
 Bucură-te, cel cu Pahomie de-un-scaun;
 Bucură-te, că curatului Agathon i-ai urmat;
 Bucură-te, că lui Paisie celui vestit i-ai râvniț;
 Bucură-te, cel ce ai a lui Arsenie înflăcărarea;
 Bucură-te, cel ce lucrezi a lui Pamvo neprimire a râsului;
 Bucură-te, următorul lui Ilarion;
 Bucură-te, râvnitorul lui Hariton;
 Bucură-te, cel ce veselești urechile călugărilor;
 Bucură-te, că mulțimi ai călăuzit la Dumnezeu;
Bucură-te, Gherasime minunatule!

Condacul al 8-lea:

Pom răsădit la izvoarele apelor Duhului te-ai arătat, de Dumnezeu purtătorule; și pentru aceasta, roade nevestejite văzând la tine sihaștrii, se minunau strigând: *Aliluia!*

Icosul al 8-lea:

Cu totul era întru cei de sus, iar de cei de jos se depărta dumnezeiescul Gherasim. Că împodobit cu virtuți, preaminunat și dorit s-a făcut; și toți minunându-se, strigau către el unele ca acestea:

Bucură-te, cel mare întru nevoiță;
 Bucură-te, cel mai mare întru cugetare;
 Bucură-te, a Iordanului dumnezeiască podoabă;
 Bucură-te, a pustiei preapläcută făptură;
 Bucură-te, făclie a călugărilor nestinsă;
 Bucură-te, tăietorule al demonilor, de-Dumnezeu-trimisule;
 Bucură-te, sfințenie prin care mulți se mântuiesc;
 Bucură-te, tămâie bine-mirositoare prin care se desfată credincioșii;
 Bucură-te, a călugărilor dumnezeiască laudă;
 Bucură-te, a nevoitorilor sfântă îndulcire;
 Bucură-te, prin care amăgitorul s-a rușinat;
 Bucură-te, prin care satana s-a surpat;
Bucură-te, Gherasime minunatule!

Condacul al 9-lea:

Toată firea oamenilor s-a minunat, de-Dumnezeu-gânditorule, de lucrul cu totul preaslăvit și străin. Că toți vedeau pe leu ție fiind supus și apă aducând; și foarte spăimântându-se, se auzea într-un glas de la toți: *Aliluia!*

Icosul al 9-lea:

Izbăvitor al celor ce se nevoiesc în pustie te-ai arătat, Gherasime, și plin de minuni. Că inima ta biserică a lui Dumnezeu a fost, curată și pururea-strălucitoare, Cuvioase. Pentru aceasta, spăimântându-ne, cu credință strigăm:

Bucură-te, cel ce lumina ne-ai strălucit nouă;
 Bucură-te, cel ce ai izgonit departe întunericul;
 Bucură-te, rană a demonilor de nevindecat;
 Bucură-te, sfărâmare a curselor acestora;
 Bucură-te, că ai biruit sprânceana dracilor;

Bucură-te, că ai înfrânt uneltirile acestora;
 Bucură-te, cel ce ai veselit soboarele sihaștrilor;
 Bucură-te, cel ce i-ai așezat pe ei într-un lucrul cel mai bun;
 Bucură-te, a cuvioșilor bună-podoabă;
 Bucură-te, a noastră apărare;
Bucură-te, Gherasime minunatul!

Condacul al 10-lea:

Cu cuvioșii, Părinte, în cer fiind, pe Făcătorul înduplecă-L cu milă să treacă cu vederea păcatele noastre. Că pentru noi S-a arătat ca noi, Om, ca să ne scape de gheena ce va să fie; pentru aceasta cu credință strigăm: *Aliluia!*

Icosul al 10-lea:

Zid al călugărilor la Iordan te-ai arătat, și al tuturor celor ce aleargă la tine. Pentru aceasta solește pentru noi, robii tăi, care cu osebire te cinstim pe tine, și cu dor și cu credință strigăm ție așa:

Bucură-te, cămară a îndoitei iubiri;
 Bucură-te, al nostru fierbinte apărător;
 Bucură-te, cel de un cort cu îngerii cerești;
 Bucură-te, al cetei cuvioșilor părtaș;
 Bucură-te, fala lui Simeon cel Nebun;
 Bucură-te, tăria lui Ioan Nevoitorul;
 Bucură-te, cel ce pe dumnezeiescul Ciprian l-ai călăuzit;
 Bucură-te, solitorul mântuirii noastre;
 Bucură-te, cel prin care se laudă călugării;
 Bucură-te, cel prin care se păzesc cei înțelepți;
 Bucură-te, cel întru care se veselește Nikon;
 Bucură-te, cel întru care Lavra ta se laudă;
Bucură-te, Gherasime minunatul!

Condacul al 11-lea:

Cu cântări pururea îndeletnicindu-te și cu dese privegheri, îngerilor asemănatu-te-ai. Că adormind Eftimie, văzut-ai sufletul lui mergând la cer, și Domnului cântat-ai cu osârdie cu îngerii dimpreună: *Aliluia!*

Icosul al 11-lea:

Lumină fiind în pustie, luminai pe cei ce urmau ție în latura Iordanului. Că nematerialnica lumină aprizând-o, duceai la cunoștința dumnezeiască pe toți, cu înțelepciune luminându-i pe ei, care și cu mulțumită strigau ție acestea:

Bucură-te, limanul celor de sub jug;
 Bucură-te, a nevoitorilor apărare;
 Bucură-te, stea care arăți strălucirea lui Dumnezeu;
 Bucură-te, foc care gonești cumplita întunecime;
 Bucură-te, cel ce Lavra aceasta frumoasă ai așezat-o;
 Bucură-te, că cei ce rabdă se mântuiesc întru ea;
 Bucură-te, că pe Tine turn te avem și apărător întru ea;
 Bucură-te, că izgonești de la ea primejdiile;
 Bucură-te, cel ce dăruiești vindecări celor ce vin;
 Bucură-te, cel ce întărești întru dogme;
 Bucură-te, trecătorul cu vederea a celor pământești;
 Bucură-te, însuși-văzătorul tainelor;
Bucură-te, Gherasime minunatule!

Condacul al 12-lea:

Bucurându-te, fericite, nevoiai cu multă liniștire dimpreună cu Eftimie și cu ceilalți. Iar în vremea postului, îndepărtându-te cu ei spre pustii, dimpreună cu toți ai cântat: *Aliluia!*

Icosul al 12-lea:

Cântați acum cu îngerii, ca oarecând cu oamenii, în cer ca și pe pământ, de-Dumnezeu-purtătorule, cântarea întreit-sfântă lui Dumnezeu, Căruia pururea roagă-te pentru noi, cei ce te cinstim, slăvite Gherasim, și îți strigăm ție acestea:

Bucură-te, a călugărilor floare;
 Bucură-te, a pustiei fală;
 Bucură-te, a Lavrei tale pildă și laudă;
 Bucură-te, a Iordanului taină și veselie;
 Bucură-te, că pe tine te punem înaintea mijlocitor la Dumnezeu;
 Bucură-te, că pe tine te-am câștigat apărător și păzitor;
 Bucură-te, cel ce păzești pe viețuitorii Lavrei tale;

Bucură-te, cel ce acoperi pe toți care aleargă aici;
Bucură-te, apărătorul nostru cel neclintit;
Bucură-te, cel ce ne izbăvești din primejdii;
Bucură-te, cel ce ne păzești pe noi în ceasul morții;
Bucură-te, solitorul pentru noi cel neînfruntat;
Bucură-te, Gherasime minunatule!

Condacul al 13-lea:

Q, preacinstite părinte, strălucirea călugărilor, Gherasime, al lui Hristos slujitorule, primind rugăciunea noastră, cu rugăciunile tale către Dumnezeu izbăvește-ne pe toți de toată reaua-întâmplare, pe cei ce împreună strigăm: *Aliluia!* *(acest condac se cântă de trei ori)*

Apoi Icosul 1: Înger între Cuvioși..., Condacul 1: Locuitorule și paza Iordanului... și otpustul.

SFÂRȘIT ȘI LUI DUMNEZEU SLAVĂ

Întru cinstea Sfântului Cuvios Gherasim de la Iordan s-au tradus această slujbă și acest acatist din limba greacă pentru Sfânta Mănăstire Arnota de Sabin, cântărețul bisericii Sfântului Grigorie Palama, în anul 2021.



